

artikel 16, om familiens ret til social, juridisk og økonomisk beskyttelse.

I henhold til artikel 20, stk. 1 c) kan Danmark erklære sig bundet af:

- artikel 2, om retten til rimelige arbejdsvilkår,
- punkt 2, om betaling for offentlige fridage,
- punkt 3, om mindst 2 ugers ferie med løn og
- punkt 5, om en ugentlig hvileperiode,
- artikel 3, om retten til gode sikkerheds- og sundhedsmæssige forhold under arbejdet (hele artiklen),
- artikel 4, om retten til en rimelig løn,
- punkt 1, om anerkendelse af arbejdernes ret til en rimelig løn og
- punkt 2, om anerkendelse af arbejdernes ret til højere betaling for overarbejde,
- artikel 8, om erhvervsmæssigt beskæftigede kvinders ret til beskyttelse,
- punkt 1, om ret til en hvileperiode før og efter en fødsel,
- artikel 9, om retten til erhvervsvejledning (hele artiklen),
- artikel 10, om retten til faglig uddannelse (hele artiklen),
- artikel 11, om retten til sundhedsmæssig beskyttelse (hele artiklen),
- artikel 14, om retten til at gøre brug af sociale velfærdsforanstaltninger (hele artiklen),
- artikel 15, om fysisk og sjæleligt invaliderede persons ret til faglig uddannelse, revalidering og tilbageførelse til arbejdslivet (hele artiklen),
- artikel 17, om mødres og børns ret til social og økonomisk beskyttelse (hele artiklen),
- artikel 18, om retten til at udføre erhvervsmæssigt arbejde på de andre kontraherende landes territorium (hele artiklen).

Med hensyn til de artikler eller enkelte punkter, som Danmark ikke findes på forhånd at burde erklære sig bundet af, bemærkes følgende:

Artikel 2, pkt. 1, om fastsættelse af en rimelig arbejdstid. Dette har hidtil i det store og hele ikke været et lovgivningsanliggende, men været reguleret ved overenskomster mellem arbejdsmarkedets parter; uanset bestemmelsen i artikel 33, jfr. foran, findes der ikke for tiden tilstrækkelig anledning til at afgive erklæring vedrørende denne bestemmelse. Det må anses for betænkeligt, om de statslige myndigheder uden om arbejdsmarkedets partnere kunne blive forpligtet til at lovgive om en gradvis nedsettelse af arbejdstiden.

Artikel 4, pkt. 3, om mandlige og kvindelige arbejderes ret til lige løn. Denne bestemmelse er, for så vidt angår forholdet mellem lovgivningsmagten og arbejdsmarkedets organisationer mere vidtgående end den af Danmark ratificerede ILO-konvention om lige løn til mandlige og kvindelige arbejdere for arbejde af samme værdi, og det må anses for betænkeligt, om de statslige myndigheder uden om arbejdsmarkedets parter kunne blive forpligtet til at lovgive om lønspørgsmål, herunder om indførelsen af lige løn.

Artikel 4, pkt. 4, om ret til et rimeligt opsigelsesvarsel. Denne bestemmelse bør man ikke på forhånd erklære sig bundet af, da der i Danmark på betydelige arbejdsområder ikke findes regler om opsigelsesvarsel.

Artikel 4, pkt. 5, om adgang til fradrag i løn. Da det stiller sig uklart, hvilken forpligtelse denne bestemmelse indebærer, bør den holdes uden for ratifikationen.

Artikel 7, om børn og unge menneskers ret til beskæftigelse. Dansk lovgivning om børns og unge menneskers arbejde afviger på flere punkter fra de i artikel 7, pkt. 1-10, fastsatte regler. Uanset at de enkelte afvigelser ikke er betydelige, og ikke er af principiel natur, må de dog bevirke, at artikel 7 i sin helhed holdes uden for ratifikationen.

Artikel 8, pkt. 2-4, om særlige beskyttelsesregler for kvinder. De i disse bestemmelser forudsatte regler om særbeskyttelse for erhvervsmæssigt arbejdende kvinder findes ikke i dansk lovgivning, hvorfor bestemmelserne ikke vil kunne tiltrædes.

Artikel 19, om vandrende arbejderes og deres familiemedlemmers ret til beskyttelse. Det må stille sig usikkert, om de her i landet eksisterende hjælpeforanstaltninger for udenlandske arbejdere svarer til det, der er forudsat i artikel 19, pkt. 1-4, hvorfor man bør undlade at tiltræde disse bestemmelser. Pkt. 6 stemmer ikke med gældende dansk praksis, idet de danske invandringsmyndigheder fortolker ordet „familie“ meget snævert. Pkt. 7 stemmer ikke overens med bestemmelsen i retsplejelovens § 330, der med hensyn til adgang til fri proces stiller danske statsborgere bedre end udlændinge. Under hensyn til den usikkerhed, der således hersker med hensyn til flere af de i artikel 19 indeholdte bestemmelser, må man anse det for rettest helt at undlade at tiltræde artikel 19.